

Leo Spitzer (1887-1960) je jednou z neoriginálnějších osobností jazykovědy a literární vědy první poloviny dvacátého století. Patřil ke generaci romanistů, která dostala solidní základy od svých učitelů, reprezentantů pozitivistické filologie – naučila se od nich především mikroskopii filologické analýzy –, ale která se proti svým učitelům také začala bouřit, neboť nahlížet vědu jako bezchybnou skládku pozitivních faktů, majících zajistit rekonstrukci starších fází jazykového či literárního vývoje, se jí začalo jevit jako příliš samoúčelné. V pozitivistické koncepci byl jazyk vnímán – v romantické tradici – jako kolektivní a anonymní produkt a vše, čím se mohla projevit individualita mluvčího, bylo taxováno jako výjimka a abnormita. Měla-li však být filologie obdařena novým smyslem a vyvedena za hranice naturalisticky chápaných vývojových zákonitostí, musela vzít na vědomí, že jazyk a literatura jakožto lidské výtvořiny nemluví pouze tautologicky o sobě, ale hovoří především o člověku. Jako smysluplná se začala rýsovat taková věda, která dokáže postoupit od mikroskopie k makroskopii a která svými metodami dosáhne na antropologický horizont: za slovem zahlédne individuum a jeho osobní styl, za osobním stylem dobovou stylovou tendenci a za ní popřípadě psychologické či imaginativní komplexy stanovitelné v rámci národů či nadnárodních kulturních celků.